

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 227/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Adamom Puškárom, Karpatská 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 8 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „ústav na výkon trestu“). Svoju ústavnú sťažnosť doplnil podaním z 28. februára 2019, v ktorom doložil oznámenie Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) o vybavení jeho podnetu č. k. 3 Kn 88/18/2200-6 z 11. februára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že ústav na výkon trestu neumožňuje sťažovateľovi priamy, intímny a sexuálny kontakt s jeho partnerkou. Sťažovateľ dospel k záveru, že neumožňovanie pravidelného sexuálneho styku s jeho partnerkou zo strany ústavu na výkon trestu porušuje jeho dôstojnosť, resp. súkromie, je diskriminačné a poškodzuje jeho rodinný život. V konečnom dôsledku tento postup ústavu na výkon trestu sťažovateľ považoval za mučenie a neľudské zaobchádzanie. Tieto svoje tvrdenia zhrnul v ústavnej sťažnosti, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 461/2018-14 z 15. augusta 2018 tak, že ju odmietol ako neprípustnú, pretože sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil možnosť ochrany jeho práv prostredníctvom príslušnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu. Po odmietnutí jeho „prvej“ ústavnej sťažnosti adresoval sťažovateľ 26. novembra 2018 krajskej prokuratúre podnet v zmysle § 31 a nasl. zákona. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), v ktorom uviedol obdobnú argumentáciu ako v tejto svojej „prvej“ ústavnej sťažnosti. Krajská prokuratúra podaním z 10. decembra 2018 oznámila sťažovateľovi, že pre účely vybavenia jeho podnetu si vyžiadala spisový materiál z ústavu na výkon trestu, a tiež, že o jeho vybavení bude informovaný v zákonnej lehote. Listom č. ÚVTOSaÚVV-673-2/13-2018 z 31. decembra 2018 sa vyjadril k podnetu sťažovateľa, ktorý mu bol postúpený krajskou prokuratúrou, aj samotný ústav na výkon trestu. V reakcii na predmetný list ústavu na výkon trestu adresoval sťažovateľ krajskej prokuratúre 8. februára 2019 opakovaný podnet, ktorým nesúhlasil s postúpením jeho podnetu ústavu na výkon trestu a žiadal, aby o ňom rozhodla príslušná prokuratúra. Po preskúmaní podnetu

sťažovateľa doručila krajská prokuratúra sťažovateľovi upovedomenie č. k. 3 Kn 88/18/2200-6 z 11. februára 2019, ktorým sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet ako nedôvodný odkladá, pretože vo veci nie je možné prijať žiadne opatrenie prokurátorského dozoru. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a ani zo žiadnej z jej príloh, resp. z doplnenia ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, či a ako bolo rozhodnuté o opakovanom podnete sťažovateľa. V rámci príloh svojej ústavnej sťažnosti síce sťažovateľ predložil aj list krajskej prokuratúry č. k. 2 Kn 33/19/2200-2 zo 14. februára 2019, ktorý sa ale týkal vybavenia opakovaného podnetu [REDAKOVANÉ], t. č. v rovnakom ústave na výkon trestu a zastúpeného rovnakým advokátom ako sťažovateľ, a teda nemal žiadnu súvislosť s predmetným prípadom sťažovateľa.

3. Sťažovateľ aj vo svojej „druhej“ ústavnej sťažnosti zotrval na svojej argumentácii z „prvej“ ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ tvrdí, že ústav na výkon trestu mu ani počas návštevných hodín, ani iným spôsobom neumožňuje priamy, intímny a sexuálny kontakt s jeho partnerkou, s ktorou chce spoločne splodiť dieťa. Sťažovateľ vníma svoju situáciu ako psychické a duševné týranie a tiež namieta, že je ako heterosexuálne orientovaná osoba diskriminovaný v porovnaní s homosexuálne a bisexuálne orientovanými spoluväzňami, ktorí v podmienkach ústavu na výkon trestu môžu aj naďalej praktizovať svoj sexuálny život. Sťažovateľ považuje pohlavný styk so svojou partnerkou za základnú ľudskú potrebu ako napríklad spánok, príjem potravy a tekutín alebo vylučovanie, preto nesúhlasí s hodnotením krajskej prokuratúry, že ide o obmedzenie charakterizujúce výkon trestu odňatia slobody. Sťažovateľ sa tiež obáva, že táto jeho nútená sexuálna abstinencia môže vyústiť až k jeho nedobrovoľnej zmene sexuálnej orientácie a rozpadu partnerského vzťahu s jeho družkou. Takýto postup podľa sťažovateľa predstavuje porušenie jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 ústavy, jeho práv podľa čl. 3, čl. 8 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 3 a ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a ods. 2, čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva

podľa čl. 3, čl. 8 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd počas výkonu trestu odňatia slobody v čase od 12.05.2016 (začiatok výkonu trestu) až doposiaľ, konaním Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, porušené boli.

2. Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov sa prikazuje, aby sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] vo výkone trestu odňatia slobody za účelom ochrany jeho rodinného života umožnil pri návšteve jeho partnerky možnosť návštevy aspoň raz týždenne aj bez zrakovej a sluchovej kontroly zamestnancov ústavu a vytvoril na to vo svojich priestoroch podmienky.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Do 28. februára 2019 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

13. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

14. Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

15. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

16. Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

17. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

18. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

19. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

20. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

21. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti.

22. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor.

III.

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta štyri okruhy porušenia svojich práv: porušený zákaz mučenia a neľudského zaobchádzania, neprípustné obmedzenie súkromného života, diskrimináciu na základe sexuálnej orientácie a nedostatočnú ochranu rodiny, resp. rodičovstva.

24. Sťažovateľ už uvedené porušenia pripisuje postupu ústavu na výkon trestu. Uvedený postup v súlade s uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 461/2018-14 z 15. augusta 2018 napadol sťažovateľ podnetom adresovaným krajskej prokuratúre. Podnet a opakovaný podnet príslušným orgánom prokuratúry vo svojej stabilizovanej judikatúre totiž ústavný súd považuje za účinné právne prostriedky nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06, III. ÚS 854/2016).

25. Z ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, či v súlade s § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre sťažovateľ žiadal o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor. Sťažovateľ síce adresoval krajskej prokuratúre podanie, ktoré označil ako opakovaný podnet, no nenapádal ním vybavenie podnetu krajskou prokuratúrou listom č. k. 3 Kn 88/18/2200-6 z 11. februára 2019, ale iba postup krajskej prokuratúry pred samotným vybavením jeho podnetu, ktorým bol jeho podnet zaslaný na vedomie ústavu na výkon trestu.

26. Bez ohľadu na pochybnosti týkajúce sa opakovaného podnetu v predmetnej situácii je rozhodujúce, že aj vo svojej „druhej“ ústavnej sťažnosti sťažovateľ označuje za výlučného porušovateľa svojich základných práv a práv iba ústav na výkon trestu. Z takéhoto postupu sťažovateľa sa dá vyvodiť, že zákonnú podmienku na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde považoval za splnenú tým, že príslušný orgán prokuratúry konal o jeho podnete, a to bez toho, aby tento postup krajskej prokuratúry (ktorý nevedol k náprave tvrdeného porušovania sťažovateľových práv) zároveň napadol svojou „druhou“ ústavnou sťažnosťou. Ústavný súd uvádza, že podmienky vyplývajúce z § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa sťažovateľovi iba javili ako splnené napriek tomu, že pred dorúčením „druhej“ ústavnej sťažnosti formálne využil dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje (teda aj podnet a opakovaný podnet). Samotné využitie týchto prostriedkov nápravy (bez ohľadu na pochybnosti, či sťažovateľ aj efektívne využil možnosť podať vo veci opakovaný podnet a či o ňom príslušný orgán prokuratúry aj rozhodol) ale nemôže vytvoriť predpoklady na prípadný ústavný prieskum napadnutého postupu ústavu na výkon trestu v konaní o „druhej“ ústavnej sťažnosti bez toho, aby sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou zároveň napadol aj rozhodnutie, resp. postup toho orgánu verejnej moci, ktorý bol (ako posledný) oprávnený v predmetnej veci zabezpečiť nápravu, t. j. rozhodnutie príslušnej prokuratúry, ktorým bol vybavený opakovaný podnet sťažovateľa.

27. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy a ktorý vyplýva tiež z § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zmysel a účel tohto princípu vychádza z toho, že ochrana

ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje z tohto hľadiska inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013), pričom z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ – zastúpený v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom – svojou ústavnou sťažnosťou napadol iba postup ústavu na výkon trestu. Nenapadol však prípis krajskej prokuratúry, ktorým bol vybavený jeho podnet smerujúci proti napádanému postupu ústavu na výkon trestu (ktorý síce priložil k svojej ústavnej sťažnosti, pozn.) a už vôbec nie prípis prokuratúry príslušnej na vybavenie jeho opakovaného podnetu (ktorý k svojej ústavnej sťažnosti ani nepripojil, pozn.). Za týchto okolností nie sú splnené podmienky na konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

29. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú, sťažovateľa už nevyzýval na doplnenie rozhodnutia príslušnej prokuratúry o jeho opakovanom podnete. Pretože bez ohľadu na to, či by sťažovateľ doplnil predmetné rozhodnutie o jeho opakovanom podnete, ústavná sťažnosť samotná (tak ako bola formulovaná) by bola stále neprípustná.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa už druhýkrát obrátil na ústavný súd s rovnakými argumentmi v rámci neprípustnej ústavnej sťažnosti, ústavný súd nad rámec už

uvedeného podotýka, že ak by aj túto ústavnú sťažnosť neodmietal ako neprípustnú, musel by ju odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

31. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

32. K sťažovateľovej argumentácii, ktorou podoprel už uvedené štyri okruhy namietaného porušenia jeho práv (bod 23), ústavný súd uvádza (veľmi stručne, keďže ide iba o nezáväzný *obiter dictum*, pozn.) toto:

Špecifikom prostredia ústavu na výkon trestu je izolácia odsúdeného od vonkajšej spoločnosti, a teda logicky aj odopretie možnosti prežívať intímne chvíle a sexuálny styk s osobou opačného pohlavia. Táto skutočnosť je daná uzavretosťou predmetného prostredia (samozrejme to závisí od stupňa stráženia konkrétneho ústavu na výkon trestu, pozn.) a sama osebe nepredstavuje mučenie, resp. neľudské zaobchádzanie (podrobnejšie o hranici medzi zákazom mučenia a trestom odňatia slobody pozri relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. Vinter a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 9. 7. 2013, sťažnosť č.66069/09, č. 130/10 a č. 3896/10, Tyrer proti Spojenému kráľovstvu z 25. 4. 1978, sťažnosť č. 5856/72, Soering proti Spojenému kráľovstvu zo 7. 7. 1989, sťažnosť č. 14038/88, Babar Ahmad a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 10. 4. 2012, sťažnosti

č. 24027/07, č. 11949/08, č. 36742/08, č. 66911/09 a č. 67354/09, resp. aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 525/2018).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému obmedzeniu súkromného života ústavný súd poukazuje na § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je odsúdený počas výkonu trestu povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby. Z povahy veci je teda zrejmé, že súkromný život odsúdených vo výkone trestu je podrobený značným obmedzeniam, medzi ktoré patrí aj obmedzenie sexuálnych stykov medzi odsúdenými väzňami a ich partnerkami, a to najmä z bezpečnostných dôvodov.

Vo vzťahu k ochrane rodiny a rodičovstva ústavný súd konštatuje, že čl. 41 ods. 1 ústavy predstavuje ochranu spoločenských inštitútov (manželstvo, rodičovstvo, rodina), ktorej sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať iba v medziach príslušných zákonov. Sťažovateľ bez poukazu na akékoľvek zákonné ustanovenie iba účelovo argumentuje tým, že bez pravidelného sexuálneho styku môže dôjsť k rozpadu jeho partnerského vzťahu s jeho družkou.

Napokon ústavný súd podotýka, že nemožno prisvedčiť ani sťažovateľovmu tvrdeniu, podľa ktorého ústav na výkon trestu diskriminuje heterosexuálnych väzňov oproti ich homosexuálnym a bisexuálnym spoluväzňom. Skutočnosť, že v ústave na výkon trestu dochádza medzi väzňami k homosexuálnemu sexuálnemu styku, nie je dôsledkom akejkoľvek diskriminácie, ale následkom toho, že ústav na výkon trestu vo všeobecnosti nemá kapacity, aby vo výlučne mužskej populácii väzňov takýmto sexuálnym stykom efektívne zabránil.

33. Z už uvedeného vyplýva, že argumentácia sťažovateľa pozostáva v rozhodujúcej miere z jeho pocitov a jeho hodnotení. Inými slovami, sťažovateľ účelovo vytvára myšlienkové konštrukcie, ktoré síce opiera o formálne správne gramatické znenie článkov

ústavy a dohovoru, ale závery, ku ktorým dochádza, sú už na prvý pohľad nelogické a nezmyselné, a preto pri meritórnom, resp. kvázimeritórnom posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa by ju ústavný súd musel odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019